

דף יד.

עין משפט א.

אור"ח סימן שסג סעיף יח

יח. יט. יתדות היוצאים מן הכותל בקצה המבוי מבפנים זה כנגד זה ואין ברחבן טפח ^ח ולא בארכן ג', ו"א שצריכים להיות חזקים לקבל הקורה וגם לקבל חצי לבנה, וי"א שאין צריך שיהיו חזקים אלא כדי לקבל הקורה ^ט בלבד.

עין משפט ג.

אור"ח סימן שסג סעיף כד

כד. כה. פרס על הקורה מחצלת ^י ואינה נוגעת בארץ, אם גבוה ג' טפחים פסולה שהרי כיסה הקורה ואינה נראית, ובטלה מהיות קורה, ומחיצה ג"כ אין כאן כיון שגבוה ג' טפחים.

כה. כו. הניח קורה רחבה עשרה טפחים ^כ ונמשכה קצת למטה מעשרה טפחים הגם שאין לה דין מחיצה לא נתבטלה מדין קורה וכשרה.

עין משפט ד.ה.

אור"ח סימן שסג סעיף כא

כא. כב. היתה הקורה יוצאת מכותל אחד במקביל ואינה נוגעת בכותל השני כגון שסמכה על עמודים שבאמצע המבוי, וה"ה שתי קורות אחת יוצאה מכותל זה והשניה מכותל השני ופגעו זו בזו ואינם נוגעות אם אין בניהם ג' טפחים כשרה מדין לבוד ^ל.

ה. דאם יש ברחבן טפח א"כ עליהם בעצמם יש תורת קורה, וגם שלא יהיה בארכן ג"ט כדי שהקורה יהיה לה דין לבוד לקיר, מ"ב אות ס'.

ט. שהרי אין נותנים אריח עליה, ורק בקורה בעינן קביעות כדי שיהיה הכר יותר, וע"פ הכלל הלכה כיש בתרא להקל.

י. ואפי' קשרה לכתל שלא תתנדנד ע"י הרוח.

כ. ועיין במ"ב אות פ"א ואות פ"ב.

ל. ואמרינן לבוד גם משני צדדים. מ"ב אות ס"ז.

עין משפט ו.

או"ח סימן שסג פעיף כב

כג. הניח שתי קורות זו בצד זו, ואין באחת מהן חוזק לקבל אריח, אם יש בשתייהן לקבל אריח לרובחו דהיינו טפח ^מ ואין בין שתייהן ג' טפחים כשרה ^י.

וי"א דצריכות להיות קרובות זו לזו בתוך טפח ^פ.

עין משפט ז.

או"ח סימן שסג פעיף כג

כד. היתה קורה אחת למעלה ואחת למטה ואין באחת מהן לקבל אריח רק בשתייהן, רואים את העליונה כאילו היא למטה, ואת התחתונה כאילו היא למעלה ^ע, ובלבד שלא תהיה העליונה למעלה מעשרים אמה, והתחתונה לא תהיה למטה מעשרה טפחים, וכן לא יהיה בניהם ג' טפחים לא בגובה ולא ברוחב שביניהם, ויש פוסלין ^פ.

עין משפט זו.

או"ח סימן שסג פעיף יז

יח. עוד צריכה קורה זו לקבל אריח שהיא חצי לבנה של ג' טפחים ^צ, ואם הקורה רחבה ד' טפחים אינה צריכה להיות חזקה כדי לקבל אריח.

עין משפט ט.

או"ח סימן שסג פעיף כ

כא. היתה הקורה עקומה, והעקמומיות נוטה חוץ למבוי או למעלה מעשרים אמה, או למטה מעשרה טפחים, רואים כל שינטל החלק

מ. היינו שיהיו שתייהן רחבין ביחד טפח. מ"ב אות ס"ט.

נ. משום לבוד.

ס. דס"ל דאין שייך להתיר משום לבוד דהרי צריך מציאות לקבל אריח וכשהן פרודות א"א לקבל האריח, מ"ב אות ע"א.

ע. מברייתא דרבי יוסי ב"ר יהודה בעירובין י"ג.

פ. דבעינן דוקא סמוכות בפועל במרחק טפח כדי לקבל במציאות האריח, מ"ב אות ע"ז.

צ. דאם לא כן לא יהיה בה הכר כל כך. מ"ב אות נ"ט. והיינו שוכבים עליה האריחים בכל ארכה כשיעור רחב פתח המבוי וע"ש עוד מש"כ במ"ב.

העקום שלה ואין ביניהם ג' טפחים כשרה ^ק, ואם לאו פסולה.

עין משפט י.

או"ח סימן שפג פעיף יט

יט. כ. קורה עגולה ^ר צריך שיהיה בהקפה ג' טפחים שאז ברחבה יהיה טפח.

דף יד:

עין משפט ב.

או"ח סימן שפג פעיף ג

ג. ד. מבוי שיש לו ג' מחיצות ופרוץ מצד הרביעי התירו בלחי ^ש דהיינו בלוח שעוביו ורחבו כל שהוא ^ת, שמעמידנו בפתח המבוי ויהיה גבהו עשרה טפחים ^א, ומכל דבר שיעשה לחי זה כשר, אפי' מבעלי חיים, ובלבד שיהיה כפות וקשור לכותלי המבוי וישאר גבהו עשרה.

הגה: ואפי' קשר שם אדם ^ב הוי לחי.

עין משפט ג.

או"ח סימן שפג פעיף לא

לא. לז. אם העמיד הלחי באמצע המבוי ^א, אם יש חצר מהלחי ולחוץ ועשו גם החיצונים לחי לראש המבוי, אוסרים אלו על אלו עד שיערכו

- ק. דאמרינן לבוד, ודוקא העיקום מחוץ למבוי או מעל עשרים אמה או פחות מעשרה טפחים אבל בתוך המבוי אפי' בעיקום הרבה יותר מג' טפחים כשרה, מ"ב אות ס"ו.
- ר. הגם כשהיא עגולה אינה יכולה לקבל אריח כשרה, דמחשיבין אותה כאילו היתה חצויה, מרש"י במשנה י"ג.
- ש. ואף דבבבב בעינן דוקא פס רחב ד' כאן הקילו חכמים, והטעם שכל שעשוי לדירה ולתשמישי צניעות צריך יותר מחיצות גמורות, אבל במבוי די בלחי. מ"ב אות י"ג.
- ת. אפי' פחות מאצבע, שם אות י"ד.
- א. מרווחים ולא מצומצמים, מרע"א בחידושיו, ועשרה טפחים מהני אפי' למבוי גבוה עשרים אמה.
- ב. ומיירי שלא הודיעו שהעמידו לשם לחי, דאז ילך לו כי לא יעמוד שם כל היום, וע"כ בעינן דוקא קשר אותו. ויש מחמירין דאפי' בהודיעו צריך קשר אותו דשמה ישכח וילך משם, מ"ב אות י"ז.
- ג. מתוס' בדף נ"ט והרא"ש שם.

ביחד ד.

אם אין שם חצר מהלחי ולחויץ או שיש חצר, ולא עשו החיצונים לחי לראש המבוי ה, מן הלחי ולפנים מותרים, וממנו ולחויץ אסורים י.

לא. לח. אם עשו באמצע המבוי פס ארבעה ז או שני פסים משני צדדים ח, אם המבוי אינו רחב יותר מעשר, או רחב יותר מעשר ועשו צורת הפתח, אפי' יש חצר מהתיקון שעשו ולחויץ, ועשו גם החיצונים תיקון לראש המבוי כל אחד יכול לערב ויהיה מותר בחלקו.

עין משפט ד. או"ח סימן שסג פעיף י

יא. הרחיק הלחי מהכותל ג' טפחים ט או הגביהו ג' פסול. ואם הגביהו פחות מג' טפחים ויש בלחי שבעה טפחים ומשהו כשר י.

ד. היינו שישתתפו יחד, והטעם, דדרך המבואות לאחר שתקנום בלחי או קורה להשתתף כל הדרים במבוי יחד ובלי זה אסורים להוציא מהצרות למבוי, וכיון שההרגל כך הוא, שוב אסורים בני המבוי להתחלק לחצאין ולעשות כל אחד שיתוף בפני עצמו, שאוסרים אלו על אלו בחלוקתם, ודומה למבוי ששכחה אחד מן הצרות ולא נשתתפה בו שכולם אסורים, מ"ב אות קכ"ז.

ה. כיון דלא עשו החיצונים אינם יכולים לטלטל במבוי וא"כ אינם ראויים להשתתף יחד, ע"כ אין בכוחם לאסור על הפנימית אפי' שלפנימית יש להם דריסת רגל עליהם, מ"ב מפמ"ג.

- ו. דמחשיבין כאילו המבוי מתחיל מהלחי ולפנים.
- ז. במחיצה זו מתחלקים הרשויות וכאילו מחיצה בניהם, ואין יכולים לאסור אלו על אלו.
- ח. אפי' חצר יכולים לחלקה ע"י שני פסים במשהו מכל צד. ועיין במ"ב אות קל"א.
- ט. אף שכתבו בסעיף ו', חזר כאן להשמיענו שזה לעיכובא, מ"ב אות ל"ד.
- י. אף שיש בלחי עשרה טפחים, והטעם לא עדיף ממחיצה עצמה שאינה מחיצה כיון שהגדיים בוקעים תחתיה, מ"ב אות ל"ה.

עין משפט ה.

או"ח סימן רד סעיף ז

ח. השותה מים לצמאו מברך שהכל^ב, ולאחריו בורא נפשות^ל, אבל אם שתה מים להעביר החריפות או צריכה שיש לו אינו מברך עליו לא בתחלה ולא בסוף^מ.

כ. וואם בירך בורא נפשות יצא גם ידי ברכה אחרונה ואין לברך עליו יותר גם ברכה אחרונה, ברכי יוסף אות ג'. ועיין בכה"ח אות ל"ז, שבכה"ג טוב שיהרהר ברכה שלפניה ושל אחריה.

ועיין בספר הליקוטים פ' עקב דף ק"ז ע"ד פ"י הברכות אלו ועיין בכה"ח אות ל"ח פ"י הברכה לפי האר"י ז"ל.

ל. אם הטיל מים לפני שבירך בורא נפשות רבות יטול ידיו ויברך אשר יצר, ואח"כ יברך בורא נפשות, כה"ח אות ט"ל. ובענין קפה בהמתין שיתקרב ושתה כדי רביעית כתב הפר"ח דאין לברך עליה בורא נפשות כיון שהדרך לשתות אותו חם, וכן המנהג ועיין בכה"ח אות מ' ועל כן גם אם השאיר הקפה עד שמתקרר ושותה ממנו רביעית אין לברך בורא נפשות, ואם אפשר יש לפוטרו בדבר אחר ואם לאו יהרהר הברכה, אבל בתה אם מניחו להתקרר ושותה ממנו רביעית כדי לרוות צמאונו בכך יברך בורא נפשות, כה"ח שם. וצ"ל דבקפה אין הדרך לקרר ולשתות אותו לצמאו.

מ. כיון שאינו נהנה מן המים, אבל בשותה משקה הטעים לחיך חייב לברך גם בשותה להעביר הצריכה וכדומה, כה"ח אות מ"ה, וי"א לברך בסוף וע"כ טוב לפוטרו במשקה אחר או יהרהר הברכה האחרונה בלבו.